Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)

2. maj 2022 *

»Annullationssøgsmål – dumping – import af ekstruderet aluminium med oprindelse i Kina – retsakt om indførelse af en endelig antidumpingtold – importør – regelfastsættende retsakt, som omfatter gennemførelsesforanstaltninger – ikke individuelt berørt – afvisning«

I sag T-328/21,

**Airoldi Metalli SpA**, Molteno (Italien), ved advokaterne M. Campa, M. Pirovano, D. Rovetta, G. Pandey, P. Gjørtler og V. Villante,

sagsøger,

mod

**Europa-Kommissionen** ved G. Luengo og P. Němečková, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, S. Gervasoni (refererende dommer), og dommerne R. Frendo og J. Martín y Pérez de Nanclares,

justitssekretær: E. Coulon,

på grundlag af den skriftlige forhandling, og navnlig

– Kommissionens formalitetsindsigelse ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 30. september 2021

– sagsøgerens bemærkninger til formalitetsindsigelsen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 14. november 2021,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

## Kendelse [1]

1 Med sit søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgeren, Airoldi Metalli SpA, nedlagt påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/546 af 29. marts 2021 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af ekstruderede aluminiumsprodukter med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2021, L 109, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

[*udelades*]

### Retlige bemærkninger

[*udelades*]

#### *Spørgsmålet, om der foreligger foranstaltninger til gennemførelse af den anfægtede forordning*

[*udelades*]

19 Det følger af fast retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger foranstaltninger til gennemførelse af den anfægtede forordning, henset til artikel 263, stk. 4, TEUF, skal undersøges i lyset af det formål, som denne bestemmelse forfølger, nemlig at gøre det muligt for en fysisk eller juridisk person at anlægge sag til prøvelse af almengyldige retsakter, der ikke er lovgivningsmæssige retsakter, som berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, hvorved undgås de tilfælde, hvor en sådan person skal overtræde loven for at have adgang til en domstol (kendelse af 21.1.2014, Brimacte mod Rådet, T-596/11, ikke trykt Sml., EU:T:2014:53, præmis 66; jf. i denne retning dom af 18.10.2018, Internacional de Productos Metálicos mod Kommissionen, C-145/17 P, EU:C:2018:839, præmis 49).

20 Det skal således undersøges, om Unionens retsakt er gennemført ved en anden retsakt, som kan anfægtes af modtageren enten ved Retten eller ved medlemsstaternes domstole (jf. i denne retning dom af 18.10.2018, Internacional de Productos Metálicos mod Kommissionen, C-145/17 P, EU:C:2018:839, præmis 50 og 51, og kendelse af 21.1.2014, Bricmate mod Rådet, T-596/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:53, præmis 67).

[*udelades*]

23 Det skal herved i overensstemmelse med den retspraksis, hvorefter der skal lægges vægt på situationen for den person, der påberåber sig søgsmålsretten, og udelukkende tages udgangspunkt i sagens genstand (dom af 19.12.2013, Telefónica mod Kommissionen, C-274/12 P, EU:C:2013:852, præmis 30 og 31, og kendelse af 12.1.2017, Amrita m.fl. mod Kommissionen, C-280/16 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2017:9, præmis 36 og 37), afgøres, om den anfægtede forordning, hvis formål er at pålægge antidumpingtold, som skal betales af importørerne, omfatter gennemførelsesforanstaltninger i forhold til sagsøgeren, som er importør af det pågældende produkt.

[1] – Der gengives kun de præmisser i nærværende kendelse, som Retten finder det relevant at offentliggøre.

24 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, der blev indledt på grundlag af bestemmelserne i EF-toldkodeksen fra 1992 (Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1), med senere ændringer, herefter »1992-toldkodeksen«), og som gentages i henhold til bestemmelserne i EU-toldkodeksen af 2013 (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9.10.2013 om indførelse af en EF-toldkodeks (EUT 2013, L 269, s. 1), med senere ændringer, herefter »2013-toldkodeksen«), som finder anvendelse i den foreliggende sag, at forordningerne, som pålægger en endelig antidumpingtold, omfatter gennemførelsesforanstaltninger i forhold til de importører, som skal betale denne told, der består i meddelelse til importøren af den toldskyld, der følger af denne antidumpingtold (dom af 18.10.2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, præmis 38 og 39, kendelse af 5.2.2013, BSI mod Rådet, T-551/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:60, præmis 53, af 21.1.2014, Bricmate mod Rådet, T-596/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:53, præmis 72, og af 7.3.2014, FESI mod Rådet, T-134/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:143, præmis 33, dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl., mod Kommissionen, T-254/18, under appel, EU:T:2021:278, præmis 116, og kendelse af 14.9.2021, Far Polymers m.fl. mod Kommissionen, T-722/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:598, præmis 66).

25 Med henblik på gennemførelsen af grundforordningens artikel 14, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne opkræver endelig antidumpingtold, bestemmer 2013-toldkodeksens artikel 101, stk. 1, at »[s]tørrelsen af den skyldige import- eller eksportafgift fastsættes af de toldmyndigheder, der er ansvarlige for det sted, hvor toldskylden er opstået eller anses for at være opstået«, uden at der i denne forbindelse er fastsat en undtagelse for den endelige antidumpingtold. I overensstemmelse med kodeksens artikel 104, stk. 1, skal de toldmyndigheder, der er omhandlet i kodeksens artikel 101, desuden i overensstemmelse med national lovgivning bogføre det skyldige import- eller eksportafgiftsbeløb, der er fastsat i henhold til sidstnævnte bestemmelse. Endelig bestemmer toldkodeksens artikel 102, stk. 1, at toldmyndighederne skal meddele debitor toldskylden i den form, der er foreskrevet på det sted, hvor toldskylden er opstået, og i stk. 2 præciseres, at når det skyldige afgiftsbeløb er det samme som det beløb, der er anført i toldangivelsen, sidestilles toldmyndighedernes frigivelse af varerne med en meddelelse til debitor af toldskylden.

26 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, kan det derfor ikke – i henhold til toldkodeksen af 2013, som finder anvendelse i denne sag – udledes af ændringen af toldforskrifterne, at forordningerne, hvorved der pålægges en endelig antidumpingtold, ikke længere omfatter gennemførelsesforanstaltninger i forhold til importørerne. Dette gælder så meget desto mere, som bestemmelserne i 2013-toldkodeksen, der er nævnt i præmis 25 ovenfor, ikke adskiller sig væsentligt fra de tidligere gældende bestemmelser. De nationale toldmyndigheders fastsættelse af afgiftsbeløbene, de nævnte myndigheders meddelelse til debitor af disse beløb samt den omstændighed, at frigivelsen af varerne kan sidestilles med meddelelsen til debitor af toldskylden i tilfælde af overensstemmelse mellem toldskyldens størrelse og det beløb, som importøren har angivet, var allerede fastsat i 1992-toldkodeksens artikel 217 og 221.

27 Disse betragtninger drages ikke i tvivl af sagsøgerens argumentation, hvorefter en sådan analyse ikke tager hensyn til indførelsen med afsnit IX i 2013-toldkodeksen af »elektroniske systemer« med henblik på gennemførelsen af den nævnte kodeks.

28 Det fremgår ganske vist af bestemmelserne i afsnit IX i 2013-toldkodeksen af de bestemmelser, som Kommissionen har vedtaget i medfør af dette afsnit IX, at »udveksling[er] af oplysninger såsom angivelser, ansøgninger eller afgørelser mellem toldmyndigheder og mellem økonomiske operatører og toldmyndigheder […] i henhold til toldlovgivningen foretages ved hjælp af elektroniske databehandlingsteknikker« (artikel 6, stk. 1, i 2013-toldkodeksen).

29 Som det fremgår af selve ordlyden af denne bestemmelse, og som det ligeledes fremgår af de bestemmelser i 2013-toldkodeksen, der er nævnt i præmis 25 ovenfor, vedrører denne digitalisering imidlertid udvekslingerne mellem de økonomiske operatører og toldmyndighederne og indebærer under alle omstændigheder ikke i sig selv, at indførslen af varer og betalingen af antidumpingtolden fremover udelukkende medfører en indgriben fra økonomiske operatørers side uden en senere indgriben fra de nationale toldmyndigheders side.

30 De dokumenter, som sagsøgeren har fremlagt i denne forbindelse, underbygger blot en sådan fortolkning. Det fremgår således for det første af en toldspeditørs beskrivelse af proceduren for toldangivelse og fastsættelse af den told, der skal betales, og som sagsøgeren har fremlagt som bilag til sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen, at efter indførelsen i det elektroniske toldsystem, hvorom det ikke er bestridt, at det henhører under de nationale toldmyndigheders ansvar, af den af importøren foretagne toldangivelse, der bl.a. indeholder importørens vurdering af størrelsen af tolden, genererer dette system en afgørelse om antagelse i form af tildeling af en kode, som svarer til en frigivelse, og som muliggør en overgang til fri omsætning for de omhandlede varer. For det andet bemærkes, at de toldangivelser, der er fremsendt som bilag til sagsøgerens bemærkninger til formalitetsindsigelsen, er ledsaget af dokumenter udarbejdet af de italienske toldmyndigheder (Agenzia Dogane Monopoli), der bl.a. indeholder flere koder.

31 Heraf følger, at den anfægtede forordning kun kan få virkning efter en toldangivelse udarbejdet af importøren (jf. modsætningsvis dom af 14.1.2016, Doux mod Kommissionen, T-434/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:7, præmis 60-64), som nødvendigvis skal efterfølges af en foranstaltning vedtaget af de nationale toldmyndigheder. Det er korrekt, at denne, oftest og uden kontrol, begrænser sig til ovennævnte elektroniske meddelelse, og at myndighedernes indgriben i form af en kontrol, som i dette tilfælde følges af en meddelelse om resultaterne af kontrollen og et eventuelt korrigeret beløb for den told, der skal betales, er mere lejlighedsvis. Selv når de nationale myndigheders handlinger er begrænset til den nævnte elektroniske kommunikation, forholder det sig ikke desto mindre således, at disse myndigheder vedtager en retsakt. Den manglende kontrol af sagsøgerens varer, som sagsøgeren har gjort gældende i den foreliggende sag, er derfor uden relevans.

32 Den af sagsøgeren påberåbte omstændighed, hvorefter de nationale toldmyndigheder ikke råder over nogen skønsmargen ved deres gennemførelse af den anfægtede forordning i tilfælde af, at de ikke vælger en kontrol, er ligeledes uden betydning. Ud over den omstændighed, at et sådant udsagn kan anses for at afspejle de nationale myndigheders anerkendelse af en nødvendig gennemførelse, skal det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at en manglende skønsbeføjelse er et kriterium, der skal undersøges med henblik på at fastslå, om betingelsen om, at en sagsøger skal være umiddelbart berørt, er opfyldt, hvilket i overensstemmelse med ordlyden af artikel 263, stk. 4, TEUF udgør en særskilt betingelse i forhold til kravet om, at der skal foreligge en retsakt, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger (jf. i denne retning dom af 18.10.2018, Internacional de Productos Metálicos mod Kommissionen, C-145/17 P, EU:C:2018:839, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse af 21.1.2014, Bricmate mod Rådet, T-596/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:53, præmis 74 og den deri nævnte retspraksis).

33 At udlede af den automatisering, der blev indført ved 2013-toldkodeksen, at den anfægtede forordning ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, ville desuden indebære, at vurderingen af det retlige kriterium om, at der ikke foreligger gennemførelsesforanstaltninger til en retsakt, ville afhænge af rent tekniske omstændigheder. En sådan simplificering af materiel art, som i øvrigt er begrundet i de nationale myndigheders manglende skønsbeføjelse, kan ikke have sådanne konsekvenser (jf. i denne retning kendelse af 5.2.2013, BSI mod Rådet, T-551/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:60, præmis 49).

34 Det skal i øvrigt bemærkes, at det fremgår af 2013-toldkodeksens artikel 44, ligesom af de tidligere gældende bestemmelser (1992-toldkodeksens artikel 243-245), at afgørelser om anvendelse af toldlovgivningen, der er truffet af toldmyndighederne, kan påklages i overensstemmelse med den procedure, som den pågældende medlemsstat har indført med henblik herpå i henhold til denne bestemmelse, og ved i givet fald ved de nationale domstole at gøre gældende, at forordningen om indførelse af antidumpingtold er ulovlig, idet disse domstole, inden de træffer afgørelse, kan anvende bestemmelserne i artikel 267 TEUF (jf. i denne retning kendelse af 14.9.2021, Far Polymers m.fl. mod Kommissionen, T-722/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:598, præmis 67 og 68 og den deri nævnte retspraksis).

35 Det følger af det ovenstående, at den anfægtede forordning omfatter gennemførelsesforanstaltninger i forhold til sagsøgeren, således at sagsøgeren, for at sagen kan antages til realitetsbehandling, skal godtgøre at være individuelt berørt af den nævnte forordning.

[*udelades*]

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling):

**1) Sagen afvises.**

**2) Airoldi Metalli SpA betaler sagsomkostningerne.**

Således bestemt i Luxembourg den 2. maj 2022.

E. Coulon
Justissekretær

S. Gervasoni
Afdelingsformand